

השוחרט פרק שני חולין

מ"א.

עין משפט נר מצוה

קמ"א א מ"י פ"ג מהל' שמיטה ה"ל כ"א סמ"ג ע"ש ס"ג טו"ש"ע י"ד ס"י ה' ספ"ק א:
 קמ"ב ב מ"י פ"ג מהל' חובל ומזיק ה"ל כ"ב ג א סמ"ג ע"ש טו"ש"ע ח"מ ס"י ספ"ק א:
 קמ"ג ג מ"י פ"ג מהל' טו"ש"ע ש"ס ספ"ק א:
 קמ"ד ד מ"י פ"ג מהל' מאלכות אסורות סמ"ג לח"ן קמ"ה טו"ש"ע י"ד ס"י קל"ב ספ"ק א:
 קמ"ה ה מ"י פ"ג מהל' שמיטה (מ"י פ"ג מהל' חובל ומזיק ה"ל א) סמ"ג ע"ש ס"ג טו"ש"ע י"ד ס"י ד ספ"ק ד וס"י קמ"ה ספ"ק א:
 קמ"ו ו מ"י פ"ג מהל' שמיטה ה"ל כ"א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ח מהל' חובל ה"ל ו סמ"ג ע"ש טו"ש"ע י"ד ש"ס וטו"ש"ע ח"מ ס"י ספ"ה ספ"ק א:
 קמ"ז ז ח ט מ"י פ"ג מהל' חובל ה"ל א סמ"ג ע"ש טו"ש"ע י"ד ס"י ספ"ק א:
 קמ"ח ח מ"י פ"ג מהל' שמיטה ה"ל כ"א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ח מהל' חובל ה"ל ו סמ"ג ע"ש טו"ש"ע י"ד ש"ס וטו"ש"ע ח"מ ס"י ספ"ה ספ"ק א:
 קמ"ט ט מ"י פ"ג מהל' שמיטה ה"ל כ"א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ח מהל' חובל ה"ל ו סמ"ג ע"ש טו"ש"ע י"ד ש"ס וטו"ש"ע ח"מ ס"י ספ"ה ספ"ק א:
 ק"ל ל מ"י פ"ג מהל' שמיטה ה"ל כ"א ופ"ח מהל' ע"ז ה"ל א ופ"ח מהל' חובל ה"ל ו סמ"ג ע"ש טו"ש"ע י"ד ש"ס וטו"ש"ע ח"מ ס"י ספ"ה ספ"ק א:

אכל וזה. דבר הזבוח כסכין דהיינו זהמה דעוף מלוק הוא: ואי און אדם אוסר דבר שאינו שלו מאי איריא. דמני עוף אפי' זהמה נמי דהא לא פקע שם קדשים מיניה ומניה איהו מיחייב משום עובד עבודת כוכבים דמ"מ אע"ג דלא מיתסרא מיפלה פלחא: כיון דקניא ליה

כיון דקניא ליה לכפרה בדידה דמ"א. והא דפריך צפרק צתרא דזבחים (דף קד.) מוקצה ועבד אינו שלו הוא ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו ומוקי לה צדקשים קלים היינו כרז הונא דלעיל דלהני אמוראי דהכא מתוקמא אף צתמטא דכדידה דמ"א:

ת"א שמע ב' אוהוין בבכין ושוחטין כו'. משמע הכא דרז הונא ועולא דלעיל (דף נז.) אסרי אף להדיט דך דשניא אוהוין והיא דר' יהודה בן צתירא ורזנן דצסמוך דאירי אף להדיט ומשמע דלדידהו ניחא והשתא הא דמיימי ראייה צפרק רבי ישמעאל (פ"ג דף נד.) מכלים שזוניא המלך אהו דאמר מר הכננוס שגמוס והקדישו אחרים מתתם הוי אסור אף להדיט ומימא דהתם לעיל כההוא פירקא (דף נז.) צעי מיניה ר' יוסי בן שאול מרבי כלים שנשתמשו בהן צבית חונוי מהו שישתמשו בהן צבהמ"ק אליבא דמ"ד עבודת כוכבים הוא לא תיבעי לך דהשתא להדיט אסריי כו' ומסקי דאסורין ודריש ליה מקרא דהכננוס שגמוס ומה ראייה היא התם אסריי אף להדיט כלים שהזניח אהו והנך דצית חונוי שרו להדיט למ"ד לטענות כוכבים הוא וי"ל דקרא דכל הכלים ודאי אירי לגזוה ומיניה מיניה ראייה לעולא דכיון דאסריי אע"פ שלא עשה בהן אהו שום שניי אלא שנשתמשו בהן לעבודת כוכבים א"כ היכא דעביד מעשה גמור שמתחיל לשחוט זהמה אית לן למימר דאסור אפילו להדיט: **ת"ש המטמא והמדמע והמנסך** כו'. למ"ד דצנחוקין (גיטין דף נג.) מנסך ממש פריך וא"ת ומאי קא משני דאית ליה שותפות בגוה הא אמר התם למ"ד דמנסך ממש לא צעי למימר מערב משום דהיינו מדמע וכיון דאוקמיה דאית ליה שותפות בגוה ולא נאסר חלק צבירו אלא משום שערב צשלו וא"כ הא אכתי היינו מדמע וי"ל דמכל מקום קמ"ל דאף על גב דחייב מימיה לא אמרינן קס ליה דדרבה מיניה כדאמרינן התם ואי לא תנא מדמע הוה אמרינן דצבדך מועט לא מיחייב: **ל"א ב"ב במינך שתאסר ייני לאונסי.** תימא דמשמע הכא דר' יהודה בן צתירא שרי לזבויי לכל עובד כוכבים שירכא מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו וצב"ס ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף נט.) וס"ג דאין (מ"מ) משמע דלא שרי לזבויי אלא לההוא עובד כוכבים דנסכיה דמינה מיימי ראייה אהא דקאמר התם האי עובד כוכבים דנסכיה לחמריה דישראל אע"ג דאסור בהנאה למשקל דמי מההוא עובד כוכבים דנסכיה שרי דמקלא קלייה וי"ל דהכי מיימי התם כיון דר' יהודה בן צתירא שרי לזבוייה לכל עובד כוכבים שירכא לרצנן נמי דפלגי עליה שרי לזבוייה לההוא עובד כוכבים דנסכיה: **בישראל מומר.** פ"י צנוקטרס דה"ה דהוה מנאי לאוקומי דאית ליה שותפות בגוה כדאוקוס לעיל וקשה דא"כ אמאי חזר והקשה קושיות שכבר מירך אלא נראה דאף על גב דאית ליה שותפות בגוה אכתי איכא למימר לזעוריה קמיכוין: **הב"א נמי בישראל מומר.** להנך אמוראי הוה מנאי למימר דצנחוקין (גיטין דף נג.) מנסך היינו שגגע זו:

כדידה דמ"א. הלכך לא מנאי למימיה שום זבוח דאילו עולה מכפרת אעשהו וחתמא ואשם על חטאים ושלמים ושאר קדשים קלים וצדיה וניהו להכי נקט עוף וצחאי קנה פגוס דמיחייב צשחיתת חוץ כההוא פורתא דמיתסר ציה: אחד נשום אחד מגל אלו. אפילו זהמה דלאו ידידה אלא דאיך ששחט נשום דבר כשר: המטמא. טהרות שלום חצירו: והמדמע. תרומה בחולין של חצירו דמזיל להו דמיצעי ליה לזבויניהו לכהניס צדמי תרומה דהיינו צוול דלא חזו אלא לכהניס: והמנסך. יין של חצירו לעבודת כוכבים: צשוגג שלא ידע שהיא תרומה ולא ידע שהוא נאסר צניסוך זה או כצבור יין שלו הוא: פטור. מלשלם. ואע"ג דמזיק צשוגג חייב דקיימא לן (צ"ק דף טו.) אדם מועד לעולם צין ער וצין ישן צין שוגג וצין מויד הכא היק שאינו ניכר הוא ולא שמייה היק וצמוז חייב לשלם דקנסוה רצנן ומשום דקס ליה צדרבה מיניה לא מייפטר אע"ג דחייב מימיה משום עבודת כוכבים ואפילו לא תתרו צו דלא מיקטיל קיימא לן (פסוקים דף נד.) חייבי מיתות שוגגין פטורין מלשלם הכא חייב אפי' אתרו ציה כדאוקימנא טעמא צמסכת גיטין (דף נג.) מעשה דלגזביה ע"מ לאוסרו מייחייב לשלמי ומתחייב צנפשו לא הו עד שעת ניסוך: שניסך. שכשך ידו לתוכו לעבודת כוכבים: שלא צפני עבודת כוכבים. צבוחא אשמועינן: אסרו. אף בהנאה דאדם אוסר דבר שאינו שלו: ועוד שיכול לומר לו. אפילו

ג'יון הש"ס

תוס' ד"ה ובשוק כו' ויחיהו בירושלמי. פ"ט דכלאים הלכה א':

מוסף רש"י

ב' אוהוין בסכין. זה כדאסר חיה נקמו (ע"ד) ח. המטמא. טהרות של חצירו כגון תרומה (גיטין דף נב.) והמדמע. תרומה בחולין של חצירו ומפסדו דאסורו לזריס וארין למזוה לכהניס צוול (שם) מתירין אותו. בהנאה (ע"ז דף טו.) לא לתוך ימים. דלא לימרו לשר של ים הוא שחט (ע"ד) ולא לתוך כלים. דלא לימרו האול ומקבל את הדם. לזרוק לעבודת כוכבים הוא כרץ (שם)

ניסכו לטענות כוכבים: לא כל הימנך כו'. דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו: לאונסי. על כרחי שתאסר: ורז נחמן ורז עמרם ורז יחאק אמרי לך. הא דרז הונא תוקים כתנאי דהא ר' יהודה בן צבא פליג אכל מילתא דידן לא תוקים כתנאי דאין אמרינן שפיר אפילו לתוך דאפילו לדידה דאדם אוסר ה"מ עובד כוכבים אכל ישראל לזעוריה לזבויי עביד ואין דעמו לעבודת כוכבים: צישאל מומר. וה"ה דמנאי לאוקמא דאית ליה שותפות בגוה כדאוקמוה איניהו לעיל השתא מיהא כיון דאיתין להכי דעובד כוכבים אוסר מוקמינן לה בגוה. ואליבא דתנא קמא: אסרו צו. צישאל שלא ישחט לעבודת כוכבים ושחט לאחר שקבל התראה וקודם לכן לא היה צחוקת מומר: מאי. מי אסר או לא קבלת התראה שמתרין צו הו יודע שאתה מוזהר על כך והמורה אמרה שאתה חייב מימיה והוא אומר יודע אני וע"מ כן אני עושה שאתה והכי אמרינן צסנהדרין (דף מ"א.) מות יומת. עד שתייר עצמו למימיה: **בתנאי לתוך ימים.** דלא לימרו לשרא דימא קא שחט: ולא לתוך הכלים. שלא יאמרו מקבל דם לעבודת כוכבים הוא: לתוך עוגה של מים. גומא כמו עוגיות לגפנים דמ"ק (דף צ.) לשון מורי. לישנא אחרניא לתוך העוגל והיא היא: וצפנייה. יכול לשחוט על גב הכלים והדם שותת לתוך היס שלא ללכך את הספינה ולא מיחייב כשחוט לתוך ימים: אכל עושה גומא. משמע שחט לתוכה וצגמרא פריך הא אמרת אין שחטין לגומא. וטעמא דגומא משום שהוא חוק הצדוקים לעבודת כוכבים:

אסור היינו כמו שחטן צתמה אכל לא כנגד העם שאם היו רואים אותו עושה כן צניעה היה שם חשד כמו צשוק אכל כאן הרואה שעושה צצינו אומר לנקר חצרו הוא עושה וימיהו צירושלמי יש דך משנה פליג אדרב מההוא ונראה שאין הש"ס שלנו סובר כן מדלא הקשה ממתניתין לרז כמו שהקשה מווג צצנאר ומשני תנאי היא צפרק צמה אשה (שם דף נד.) וכל הנהו דפריך לרז צצ"ק דמסכת ע"ז (דף נב.) מי שנתפזרו לו מעותיו לפני עבודת כוכבים ויש צו קין צרגלו ומשני להו קאמר צירושלמי דפליגי אדרב והא דאמר צפרק אע"פ (פסוקים דף טו.) לינור שעלו צו קשקשים צצצת ממעכו צרגלו צניעה צצצת ואינו חושש כההוא נמי מודה רז דלא שייך שם חשד דהא מדאורייתא שרי למעטו כמתלה צצצת:

שיטה מקובצת
 א] ועוד שיכול לומר לו אפי' ניסכו לפני עבודת כוכבים: ב] וקשה דא"כ בלא עושה לו מקום חוץ לגומא לנקר חצירו איכא תקנה ולפריך:

רבינו גרשום
 מהו דתימא כיון דקניה ליה כו' ואי אמרת אין אדם אוסר דבר שאינו שלו אפי' חטאת בהמה [נמין]. הא לא מצי אסר הכהן שאינו שלו: המטמא והמדמע. כלומר טימא טהרותיו של חצירו מרמץ חולין של חצירו עם תרומה שהפסדו ממנו שתרומה אינה ראיה לישראל: והמנסך. כלומר שניסך יינו לעבודת כוכבים אבל ישראל לצעורי קא מיכון ואין אסור: התרו בו וקבל התראה מהו. כלומר את מיכון [והיאך הדין אם] התרו בו אל תנסך לעבודת כוכבים שאם אהת עושה כן חייב מיתה אהת: קבל התראה. ואבר אני יודע אצפ"כ אני עושה מהו יכול לאסור אי לא: